

[Kr. Juul.]

komme til at indeholde bestemmelser, som vi set fra den kirkelige frihedslinje må gå imod.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke udvalget for den grundige behandling, man har givet dette lovforslag. Man kan i hvert fald ikke sige, at man har faret letsindigt med de problemer, der ligger bag ændringerne i menighedsrådsloven. Jeg takker udvalget og er meget taknemlig for den brede tilslutning, lovforslaget har fået.

Jeg lagde mærke til opfordringen fra udvalgets ærede ordfører til at få loven hurtigt optrykt. Jeg er ganske enig i, at det er højst nødvendigt, og jeg skal se til, at det bliver gjort så snart som muligt. Endvidere skal jeg gerne, hvad jeg allerede har gjort i udvalget, give tilslutning til, at vi ændrer den hidtidige praksis med hensyn til adgangen til at se ansøgerlisterne, således som den ærede ordfører for udvalget gjorde rede for det.

Jeg havde indtryk af, at det ærede medlem hr. Vagn Bro mente, at den kaldelsesret, som der nu bliver adgang til for femtegangsebederne, var noget ganske nyt. Jeg gør opmærksom på, at i den nugældende lovs § 38 har man jo netop haft den ordning, at en menighed kunne kalde en præst, hvis der var dette udtalte ønske om det. Jeg havde ikke — det er rigtigt — tænkt mig, at denne dispensationsordning skulle gælde femtegangsebederne, men jeg mener, at det uden større skade kan lade sig gøre at overføre dispensationsordningen også til disse embeder; jeg synes i hvert fald, det er værd at gøre det, når der bag forslaget står den brede tilslutning, som nu har kunnet tilvejebringes.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro understregede lovforslagets berettigede sigte. Det er jeg glad for. Jeg har ved gentagne lejligheder udtalt, at jeg mente, det problem, der her behandles, var overordentlig vigtigt, og at en øget bevægelsesfrihed for præsterne ville være til stor gavn såvel for præsterne som for menighederne og dermed for folkekirken som helhed.

Det ærede medlem hr. Alfred Jørgensen kom med en lille sproglig korrektur. Jeg er nu ikke så vis på, at den helt holder stik. Der står jo i ændringsforslaget, at der

højst må være 24 timer mellem begyndelsestidspunktet for hvert af de således sammenhørende møder. Jeg har i hvert fald altid lært i skolen, at 1 + 1 er 2, og så er der dog to punkter, vi kan hægte „mellem“ sammen med, så jeg synes ikke rigtig, der er grundlag for at foretage den foreslåede ændring. Meningen er jo i hvert fald ganske tydelig, selvom formuleringen måske ikke er så fuldkommen i det ærede medlems øren; logisk er der dog vist næppe noget i vejen med den.

De betragtninger, det ærede medlem hr. Kr. Juul kom med på mindretallets vegne, kan jeg ikke dele, og jeg vil bestemt afvise, at vi, der mener, disse ændringer er nødvendige, skulle bryde den frihedslinje, som det er uhyre væsentlig at fastholde inden for folkekirken, og som jo har været fastholdt lige siden indførelsen af grundloven af 1849. Det er nemt nok at sige, at vi selv kan ligge og rode med de problemer her, og det vil man ikke have lod og del i. Det vil jo netop sige, at man ikke vil have lod og del i livets vanskeligheder og risiko. Paul la Cour taler om, at absolut frihed i abstrakt forstand gives ikke; det, der gives, er befrielsen til stadig mere levende former. Dette forslag er netop et forsøg på at finde frem til mere levende former for præstevalg og præsteflyttelse. Det er en absolut misforståelse af lovforslaget, som jeg under mig over endnu kan være til stede hos det ærede medlem, at tro, at ved femtegangsebeder skulle en enstemmig indstilling fra menighedsrådet ikke være nok. Menighedsrådene skal arbejde efter nøjagtigt de samme regler som ellers med hensyn til indstilling af ansøgerne. Indskrænkningen finder udelukkende sted i ansøgergruppen, idet der bliver tale om ansøgere af en lidt ældre alder og ansøgere, der har været i bestemt arbejde før, men den enstemmige indstillingsret, hvorefter ministeriet skal bøje sig for en enstemmig indstilling til nummer et, fastholdes. Det vil jeg gerne på det klareste understrege her. Jeg forstår slet ikke, at denne misforståelse endnu kan herske hos noget medlem af udvalget, der har arbejdet med denne sag.

Det er jo ikke til at sige, hvor tit kaldelsesretten, denne dispensationsordning, vil blive brugt. Det må vi se på, når loven er trådt